

Najboljše, kar lahko potegnejo iz Erasmusovega sveta

Predavanja potekajo pod posebnimi pogoji v živo in po spletu, množičnih druženj, zabav in izletov skorajda ni.

Tina Geč (prva z leve) z Erasmusovimi prijatelji na izletu. FOT O: osebni arhiv

Če so bile študentske izmenjave poleg bogate izkušnje s študijem v tujem jeziku in na tuji univerzi nekdanj sinonim za druženje in mreženje, je pandemija to obrnila na glavo. Zaradi negotove situacije, oteženih prehodov meja, predavanj po spletu in drugih ukrepov so se mnogi slovenski študentje odločili, da izmenjavo preložijo. Trenutno jih je v tujini okoli šestdeset odstotkov manj kot pretekla leta. Slabih štiristo slovenskih študentov pa koronavirus ni zaustavil, in čeprav so ob večinskem študiju po spletu zagotovo prikrajšani tudi za zabavo in potovanja, so se naši sogovorniki znašli po svoje in iz te izkušnje poskušajo potegniti najboljše, kar se v tem trenutku da.

15. marca je bilo v tujini v okviru Erasmus+ 845 slovenskih študentov, 627 jih je izmenjavo kasneje prekinilo; zdaj jih je 394, to je 60 odstotkov manj od povprečja zadnjih let.

Ines Metličar, študentka hispanistike v Madridu:

Strogi ukrepi in vse obveznosti v živo

V Madrid, ki je bil v prvem valu epidemije žarišče virusa, sem se preselila septembra lani. Na univerzi so nas pred uradnim začetkom predavanj ob dobrodošlici seznanili s sprejetimi ukrepi, potekom predavanj in vaj ter načini ocenjevanja. Ker sem študentka druge stopnje, vse obveznosti na fakulteti potekajo v živo. Ukrepi ob vstopu na fakulteto so strogi: obvezna so nošenje mask, razkuževanje rok in miz pred začetkom predavanj, okna in vrata morajo biti ves čas odprta, zadrževanje v parku pred fakulteto in v kavarni ni dovoljeno, knjige iz knjižnic lahko dobimo le po predhodnem naročilu. Preden vstopimo v učilnico, moramo skenirati QR-kodo, kamor vnesemo svoje podatke – to pomaga, če se v skupini kdo okuži, da lahko o tem pravočasno obvestijo druge. Kljub naštetemu življenje poteka v okviru nove normalnosti in študentje (vsaj tisti na drugi stopnji) ne občutimo večje razlike pri samem študijskem procesu. Zadnjih nekaj mesecev je druženje v skupinah več kot šestih ljudi prepovedano.

Kljub temu se s kolegi s faksa v majhnih skupinah podružimo ob tapasih in aperitivih v odprtih barih in restavracijah. Na žalost so za letošnje študijsko leto odpovedali vse izlete, obiske muzejev, gledališke predstave, filmske večere, skupne obede ... Sama na srečo ne občutim večjega primanjkljaja, saj je Madrid moj drugi dom že nekaj časa. Pred natanko sedmimi leti sem se sèm odpravila kot AuPair (varuška) in, na mojo veliko srečo, pristala v družini, ki je danes zame prav to: moja španska družina. Živeti v meni ljubem mestu z ljudmi, ki so postali moja družina, hkrati končevati študij in se spogledovati z ustvarjanjem kariere, je nekaj, kar je preseglo začetni strah ob odhodu v tujino v času pandemije.

Ines Metličar s svojo špansko družino: z dvojčkoma Mariem in Albertom. FOT O: osebni arhiv

Luka Mitev, študent glasbe v Hannoveru:

Na šoli lahko le vadimo inštrument

Za izmenjavo sem se odločil pred približno enim letom in takrat se nam niti sanjalo ni, kaj nas čaka v prihodnjih mesecih. Zaradi dogovora s tukajšnjim profesorjem (prvotno študiram na Mozarteum v Salzburgu), ki je vsekakor prvovrstni glasbenik in fagotist, sem vseeno poskušal izmenjavo izpeljati. V Hannoveru sem tako od sredine oktobra 2020. Ko je prišel čas za selitev v Nemčijo, so bile razmere zaradi covid-19 razmeroma dobre. Javni prevoz je deloval, ob prihodu ni bilo obvezne karantene, ampak le nošenje mask v zaprtih prostorih. Obratovali so celo restavracije in bari. T akrat sem spoznal največ študentov , ki mi jih je v tem semestru sploh uspelo spoznati. Lokali so tukaj že dva meseca zaprti, individualni pouk pa je od 14. januarja prepovedan, razen za študente, ki v tem semestru, torej konec februarja, končujejo študij. Na šoli je dovoljeno le vaditi. Ukrepi, ki se med državami EU zelo razlikujejo, nam otežujejo tako študij kot potovanja. Ko sem za božično-novoletne praznike obiskal družino, sem se moral v Sloveniji testirati, na poti nazaj v Nemčijo pa doma deset dni preživeti v samoizolaciji, saj so testi tukaj plačljivi, kar je za študente in še za marsikoga potrata denarja. S celotno izkušnjo sem kljub vsemu zadovoljen. Poleg prijateljev , ki jih poznam iz Ljubljane in so tukaj redni študenti, mi je uspelo navezati stike z mojim individualnim profesorjem in s študenti iz razreda. Mislim, da se bom prijavil na sprejemni izpit za podiplomski študij in ga tukaj nadaljeval.

Luka Mitev (levo) na izletu s prijateljema T objem in Gregorjem. FOTO: osebni arhiv

Alenka Flander, direktorica CMEPIUS

Po njenih besedah študentje v precejšnji meri pogrešajo osebni stik s sošolci in pravzaprav ves socialni del izmenjave. Ta je namreč pomemben in zajema velik del izmenjave ter pripomore k bolj močnemu razvoju medkulturnih kompetenc. »Delno je te stike ob uporabi spletnih orodij in načinov poučevanja ter učenja sicer možno nadomestiti, težje pa je nadomestiti integracijo v okolje. Večina študentov , ki še ni šla na izmenjavo je tako slednjo raje predstavila, kot pa bi jo izvedla na virtualen način.«

Tina Geč, študentka komunikologije v Pragi:

Na fakulteti sem bila le enkrat

V Pragi sem od septembra 2020, do mojega odhoda pa na Češkem ni bilo posebnih omejitev. Predavanja že vse od začetka potekajo po spletu, kar je nekoliko naporno, na fakulteto sem šla le enkrat, tako da sem zagotovo prikrajšana za celostno izkušnjo. Od sredine oktobra je bilo na Češkem vse bolj ali manj zaprto, družil si se lahko samo z enim človekom. Nato so po dveh mesecih vse odprli, a se je stanje malo pred božičem spet poslabšalo. Trenutno smo v lockdownu. Preden so vse zaprli, sem na spoznavnih dogodkih srečala kar nekaj sošolcev. Pri spoznavanju domačinov pa mi je vsekakor pomagal sistem Buddy , kjer lahko zaprosiš za češkega »prijatelja«, ki ti razkaže mesto in pomaga pri odkrivanju kulture. Prav tako sem imela srečo, ker je bilo prvih nekaj tednov življenje dokaj običajno in smo z novimi prijatelji obiskovali dogodke, organizirane posebej za Erasmusove študente.

Zaradi omejitev sicer v zadnjih mesecih ni bilo organiziranih nobenih posebnih aktivnosti, vendar zanje poskrbimo študentje sami. Uspelo nam je obiskati kar nekaj čeških mest, saj so prometne povezave v državi odlične, cene pa zelo ugodne. Pri prihodu nisem imela nobenih težav; med božičnimi prazniki mi je celo uspelo obiskati družino in se brez večjih težav vrniti. Kar nekaj časa sem iskala stanovanje in sostanovalce, zdaj pa živim v centru z drugimi Erasmusovimi študenti, kar mi je odprlo veliko priložnosti. Izmenjavo si bom zagotovo zapomnila zaradi čudovitih ljudi, ki so me sprejeli medse in mi polepšali sive zimske dni.

Tina Geč pravi, da ji je v spominu ostal dan, ko so opazovali sončni vzhod s povsem praznega Karlovega mostu. FOTO: osebni arhiv

Nina Selič, absolventka arhitekture v Stuttgartu:

Takšne študijske prakse doma ne bi dobila

Za opravljanje študijske prakse v Nemčiji sem se odločila, ker sem bila tukaj že na izmenjavi in sem deloma že vedela, kakšno je delo arhitekta. Vesela sem bila, ko sem dobila mesto praktikantke v arhitekturnem biroju Wulf Architekten. Vse je steklo po pričakovanjih, nato pa je prišel marec. Razmere po Evropi so se slabšale, sama pa sem se vedno bolj veselila prakse. Upala sem, da se bo do septembra, ko naj bi začela delo, vse vrnilo v stare tire. Niti pomislila nisem, da bi ta virus lahko oviral enkratno priložnost, ki se mi je ponudila, in k sreči je tudi ni. Ko sem prišla v službo, je delovnik potekal skoraj normalno. Seveda so bile omejitve (nošenje mask na sestankih, upoštevanje varnostne razdalje ...), vendar sem v biroju vseeno lahko navezala stike in prijateljstva, še posebej s praktikanti. Iz meseca v mesec smo spoznavali, kako drugačno, bolj sproščeno je bilo vzdušje pred koronavirusom, kot so povedali sodelavci. A kljub temu sem se veselila vsakega dneva v službi, saj sem pričakovala, da bomo morali kmalu delati od doma.

Nina Selič (v ozadju Stuttgart) je vesela, da ji koronavirus ni preprečil enkratne izkušnje. FOTO: osebni arhiv

S praktikanti (vseh nas je v biroju sedem, vsi drugi so z različnih koncev Nemčije) smo skupaj preživeli veliko prostega časa. Ker nismo poznali nikogar drugega, smo dneve po službi preživljali skupaj. Od decembra so prepovedana druženja oseb iz več gospodinjstev, tako da smo se lahko videli samo še v službi. Ker se situacija ne izboljšuje, je vodstvo našega biroja sklenilo, da je po decembru v pisarni lahko izmenično samo polovica arhitektov hkrati, druga polovica pa dela od doma. Ker sem mislila, da bomo morali vsi na delo od doma, sem srečna, da bom vsaj dvakrat na teden srečala prijatelje, sodelavce in mentorje. Situacija je nenavadna, vem pa, da je bila odločitev za Erasmus pravilna, saj takšne priložnosti doma ne bi dobila.